

дадохъ знакъ съ ржка да мжлчатъ. Когато да се вечеря, една отъ женитѣ скритомъ, ме попита какво ястие да ми сготвятъ, понеже знаятъ, че е постно врѣме. Азъ ѝ казахъ, че ще ямъ каквото и турцитѣ, защото не ми даватъ да ямъ постно. Тогава тѣ приготвиха по добро ястие, отколкото обикновенно би приготвили: освенъ другото и една излишна кокошка. Това обърна вниманието на турцитѣ и тѣ казаха, че тукъ имъ било приготвено по добре, отколкото на друго мѣсто, като, разбира се, не знаеха причината коя е. Когато на сутринята ми закопчаха букаитѣ и потеглиха на пжтъ, азъ, като се обърнахъ, видѣхъ, че не само хазянтѣ, но и всички комшии, се бѣха сбрали и плачеха и чупѣха ржцѣ. Това ме и мене много нажали. На другата вечеръ стигнахме въ Джумая и кондисахме въ единъ турски ханъ. Ханджията турчинъ и хаджия, бѣ единъ приличенъ човѣкъ, съ копринена, хажийска гъжева, а въ кафенето всѣ добрѣ облѣчени, познаваха се, всѣ богати турци. Като ме видѣхъ обкозанъ съ чифте бокаи, погледнаха ме съжалително, ако и да бѣха турци и казаха си по турски: „Завала генчъ чожуя, (горкото младо момче.) ако е сторило, споредъ стореното си да намѣри; ако ли не е сторило, богъ да го отърве!“ Други отговаряха, че много и много невинни сж загинвали. Първо каведжията, а следъ него и всички тамъ присжтствующи ми поржчаха по едно кафе и азъ, макаръ и да бѣ горчиво, за да не ги оскърбявамъ противъ обичая имъ, пияхъ. А като ме попитаха и имъ казахъ, че пуша, донесоха ми купъ тютюнъ и единъ хубавъ чубукъ съ бѣло кокалено маме. Щомъ напълнехъ чобука, слугата на кафежията на часа грабваше съ дилафа огънь и туряше на чубука ми. Турцитѣ, като си приказзаха помежду си за свои работи, прѣзъ минута прѣзъ двѣ, казваха и на мене по едни утѣшителна дума: „Ако не си виновенъ, казваха ми, Господъ самъ си ще те оправдае, не бой се!“ Азъ прѣкарвахъ всичкото си врѣме съ мълчание. На сутринята, като ме закопчаха пакъ въ букаитѣ, тръгнахме за Шуменъ, гдѣто рано-рано стигнахме. По пжтя, като вървехме, стигнаха ни три млади търговчета, Шуменчета: едното бѣше съ черъ конь, другото — съ червенъ а третото съ сивъ, но хранени търговски коне. Първото, съ черния конь, впусгна пропишкомъ, мина край мене и ми рече само тѣзи думи: „Знамъ не знамъ“. И второто и третото, едно подиръ друго, ми казаха и всѣ сжщото, Мемишъ чаушина, като ги пригледа, че минаватъ край мене и нѣщо говорятъ съмни се, ге има нѣщо да ме питатъ, или учатъ, извади ножа си и се впусна слѣдъ тѣхъ да ги гони, но съ своя слабъ заптийски конь, далечъ бѣше да ги стигне: Тѣ хвъркнаха,